

ROBINSON

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

Vaše Dárky pomohly v 66 zemích

V roce 2016 projekt Dárky pro život přinesl celkem 2,2 milionu korun na zajištění humanitární pomoci pro záchranu dětských životů, mezi nimiž je například 19 713 dětí proočkovaných proti dětské obrně nebo 224 dětí z Jižního Súdánu, Afghánistánu, Nigeru, Mali a dalších zemí, které se podařilo vyléčit z podvýživy.

Všichni, kteří v loňském roce podpořili UNICEF nákupem alespoň jednoho certifikátu Dárků pro život, byli také automaticky zařazeni do soutěže o večeri s jedním z vyslanců dobré vůle českého UNICEF – Jitkou Čvančarovou, Michalem Vieweghem nebo Patrikem Eliášem. Soutěže se účastnilo celkem 1 057 příznivců, z nichž byl jako vítěz vylosován pan Vojtěch z Prahy, který se po uvážení skromně rozhodl výhru nepřijmout.

Děkujeme všem, kteří projekt Dárky pro život podpořili!

Podvýživa

Zastavení ve Rwandě...

Chronická podvýživa není na první pohled tak jednoznačně rozeznatelná jako stavy vyhladovění, které známe z oblastí postižených hladomory a kritickým nedostatkem potravy. Její důsledky pro vývoj dítěte však nejsou o nic méně tragické.

Ve Rwandě trpí celých 38% dětí chronickou podvýživou, způsobenou jednotvárnou stravou a nedostatkem proteinů, železa a dalších živin nezbytných pro jejich zdravý vývoj. Jejich energetický příjem sice převyšuje minimum nutné pro přežití, je však trvale nedostatečný. Příčinou tohoto problému jsou vysoké ceny potravin, nedostupnost ploidin mimo období sklizně a v některých případech také nízké povědomí o zásadách správné výživy a přípravy jídel.

... a v dalších zemích

Jižní Súdán, Jemen, Somálsko, Nigérie – přežití více než 20 milionů dětí v těchto zemích je právě teď závislé na humanitární pomoci. Nedostatkem potravin je postiženo celkem 41 milionů lidí.

Jak UNICEF pomáhá

Platí, že výživová krize neznamená jen akutní nedostatek potravin, ale je přímo spojena s dalšími problémy, jako je dostupnost pitné vody a zdravotní péče, šíření nebezpečných nemocí a násilí a vykořisťování vůči dětem. UNICEF se proto kromě podpory výživových center a distribuce terapeutické výživy soustředí i na tyto doprovodné znaky výživových krizí a v postižených oblastech buduje studny a hygienické zázemí, distribuuje soupravy hygienických potřeb jako účinnou prevenci přenosu cholery a dalších nemocí, naši specialisté poskytují dětem a těhotným ženám základní zdravotní péči a s pomocí místních dobrovolníků vyhledáváme ztracené děti a rozvíjíme programy prevence násilí a zneužívání dětí.

Jak můžete pomoci i vy?

- Pravidelným měsíčním příspěvkem jako Přítel dětí UNICEF
- Jednorázovým darem na podporu projektu Podvýživa
- Zřízením trvalé měsíční DMS v hodnotě 90 Kč – stačí odeslat
- DMS TRV UNICEF 90 na 87 777 (cena 90 Kč, UNICEF obdrží 89 Kč)

www.unicef.cz

Už jistě počítáte dny do okamžiku, kdy vám bude předáno vysvědčení, vy zavřete za sebou školní vrata a rozběhnete se do prázdnin. Zřejmě každý jinam, ale všichni společně za dobrou náladou.

Prima prázdniny na hradě

Kdo by se netěšil na ta voňavá letní jitra, na sluníčko, koupání, courání po lese a sbírání hub. Ale každý má na léto naplánováno něco jiného. Někdo pobyt u babičky a dědečka, jiný prázdninový tábor, cestu k moři či do hor, ale jsou i takoví, kteří se rozhodli, že věnují část svých prázdnin brigádám nebo pomoci ve prospěch něčeho prospěšného.

Jednou z takových možností je i snaha zachránit některé naše historické památky, jako jsou chátrající hrady, tvrze či doposud odolávající hradní zříceniny. V současnosti existuje asi stovka zmapovaných podobných objektů na území Čech a Moravy čekajících na záchranu. O jejich šetrnou obnovu se pokouší různá dobrovolná sdružení po celé republice.

Těch je zhruba pět desítek a v nich desítky a desítky dobrovolníků a nadšenců, kteří věnují svůj čas, úsilí a nezfídka i prostředky na zachování

těchto svědků minulosti. Nejde jen o neplacené brigády na údržbě a renovaci kamenných objektů, ale i o snahy sehnat sponzory, případně dostupné granty. A hrady a zříceniny po čase zase postupně ožívají. Jen málokdo si ale umí představit, co všechno tato hradní prozření obnáší.

Na jihu Čech si zachránci minulosti mohou připsat hned několik hvězdiček například za Vítkův Hrádek nebo Dívčí Kámen, ale i třeba za čtyři další hrady na Malší - Pošešín, Louzek, Sokolčí nebo Velešín. Jistě jste na některém z nich byli třeba s rodiči nebo se školním výletem.

A co říkáte? Nechtěli byste se také, alespoň trošinku, podílet na jejich obnově? Pracovitých rukou není nikdy dost. A bohužel, tady žádní skřítkové nepomohou, jako klukům a holčákům ve filmu Ať žijí duchové.

Hanka Hosnedlová

Ilustrace: Barbora Poláková, 4. tř., ZŠ a MŠ Žimutice

Kam zmizely malé radosti?

V poslední době mám utkvělý pocit, že lidé ztratili schopnost radovat se z maličkostí. Jako by jim takhle vlastnost byla odstřižena s přibývajícím kvantem zboží v obchodech, silných aut na silnicích a stále akčnějších a barevnějších filmů v kinech a v televizi. Jako kdyby všechny tyhle narůstající možnosti ukrájaly z krajíčků těšení. Takže z pytlíčku barevných korálků drobných, každodenních radostí se tak stává odložený a nepotřebný brak. Na co taky tyhle skleněné třečky, když na dosah ruky jsou daleko zajímavější a silnější magnety?

Asi to bude znít trochu jako rouhání, ale je možné, že nedostatky a nedosažitelnosti dokážou naprosto spolehlivě foukat do bublíků našich tužeb a přání. Vykouzlí tak nádherné duhové bubliny těšení a následně pak nadšení z jejich naplnění. Umění radovat se z maličkostí prosvítí váš den a odstartuje jakousi zákonitou řetězovou reakci úsměvů.

A za šťastlivce pokládám každého, komu se ještě dovedou rozsvítit v očích plamínky radosti živé docela prostými věcmi - jako je slunečné ráno, hezká písnička, pozdrav souseda... Aspoň na chvíli, na docela maličké, hřejivé okamžik...

- hh -

Narodila se příjemná tradice...

Už dávno jsme si zvykli, že první den měsíce ruzí, čili června – patří dětem. V tomto datu totiž slavíme Den dětí. Jak ale k tomu vůbec došlo, kde se vzal, kdo měl ten nápad?

Prvním podnětem byl zřejmě návrh tureckého ochránce národních práv Mustafy Kemala, který po turecké válce za nezávislost už v roce 1920 vystoupil s myšlenkou, že děti jsou nezbytnou a důležitou součástí budování nového státu. A proto potřebují ochranu dospělých. Aby si tuto skutečnost všichni připomínali, navrhl datum 23. dubna za svátek dětí. V Turecku se tento termín udržuje dodnes. Ovšem Světový den dětí jako skutečně akceptovaný svátek těch nejmenších vznikl mnohem později.

O dané problematice se pak hovořilo na Světovém kongresu pro blaho dětí, který se konal 1. června v roce 1925. A dalším kolečkem v soukolí byl pak ve stejný den pořádaný festival Dračích lodí v San Francisku, kde se díky čínskému generálnímu konzulovi shromáždily spousty čínských sirotků, aby se připomněla tíživá otázka prosazování šťastného dětství i pro tyto děti. Tak bylo datum 1. června později navrženo na termín pro Mezinárodní den dětí.

Světový den dětí, pro ochranu práv dítěte, byl prostřednictvím OSN vyhlášen až v roce 1954, ale volba na tento svátek padla na listopadový termín. Mnohé země si však ponechaly pro tento sváteční den datum 1. června - a mezi nimi bylo i Československo. Následně pak Česká republika.

- hh -

dnes čtete

1.

Pomůžete proti hladu? Léto buší na dveře

2.

Žábka a Úsměv Zvláštní vlak

3. - 4.

Hlásí se EKO-KOM Plastový masakr Když se ztratil Plástik

5.

Město za velkou louží Záhada pana Rapla

6.

Jsou tu vaše Zoo noviny!

I v běžném životě se dějí zázraky

Při slově zázrak si možná představíte něco magického, kouzelného, co se nestává každý den. Něco naprosto nezapomenutelného a jedinečného. Ale zkuste otevřít oči, podívejte se kolem sebe a poznáte, že i v běžném životě se dějí zázraky. To, že z usychající květiny vylétnou maličké semínko, které je unášeno větrem někdy i několik desítek kilometrů daleko. To, že spadne do půdy, že se uchytí. Vypustí kořínky, které časem sílí. Slyšíte? To se v něm probouzí život. Ze zrníčka se po několika dnech začne prodirat zelený ocásek. Ale jak pozná, kde je nahoře a kde dole, kam se má vydat? Zvládne náročnou a krutou cestu plnou překážek a nebezpečí? Prodirá se tvrdou, studenou hlínou. Kličkyje mezi kameny i šterkem. To všechno, aby spatřil svět, aby poznal teplo slunečních paprsků, aby cítil svěží kapky vody, aby se z něj stala nádherná rostlina. A i když se dostane ven a uvidí modrou oblohu, není jeho boj u konce. Musí růst a růst, rozvinout se a roztáhnout listy jako pták křídla, snažit se dosáhnout až vysoko k nebi. Kolik práce si dá s něžným poupátkem. To pak rozkvete a udělá radost těm, kteří projdou kolem. Bude konečně nádhernou květinou, voňavou a barevnou jako jeho matka. Je to neuvěřitelné, od droboučké obilky k půvabnému kvítku. Až se budete někdy procházet po louce, lesem nebo zahradou, zastavte na chvíli čas, zamyslete se a uvidíte, že i v běžném životě se dějí zázraky, že i obyčejná a všední rostlina je zázrak, kouzlo přírody.

Kateřina Markvartová, tř. 9. A, ZŠ Chýnov (Jedna z oceněných prací literární soutěže Jihočeská žabka 2017)

Dobrá zpráva

Zdá se nám, že v tomto čase nečekáte lepší dobrou zprávu, než je ta, kterou si právě přečtete: ZASE BUDOU PRÁZDNINY!

zprávy

Muzeum od A do Z

Jihočeské muzeum v Českých Budějovicích oslaví v tomto roce 140 let své existence. K této neopomenutelné příležitosti také připravilo rozsáhlou expozici, v níž chce veřejnosti představit nejen historii tohoto zařízení, ale i současné výstavní možnosti.

Ve vyhrazených výstavních prostorách se můžete setkat s dokumentací o prvních sbírkových exponátech a také o těch, kteří se rozhodli tyto cenné předměty muzeu věnovat. V prvních etapách bylo totiž muzeum závislé právě na dárcích a sponzorech. K vidění budou tudíž některé z prvních muzejních sbírkových předmětů a ukázky z výstav, korespondence vedení muzea s různými osobnostmi, ale i cenné exponáty z pozdějších dob. Výstava potrvá do 29. října.

-o-o-o-

Dlouhý název Pestrobarevný svět neživé přírody patří k současné výstavě nerostů a hornin. Vystavené ukázky vás překvapí nejen barvami, ale i pestrostí vzorů a tvarů, jimiž příroda doslova hýří a které přímo dráždí fantazii vnímavého návštěvníka. Tato výstava bude končit 24. září.

-o-o-o-

Kdo by neznal Klet, oblíbenou horu Blanského lesa, která je častým cílem našich výletů? Tentokrát ji ale můžete obdivovat na obrazech různých výtvarníků v další zajímavé muzejní expozici, která bude otevřena přes celé prázdniny až do 17. září.

-o-o-o-

A pro školy je nesporně přitažlivá i nabídka zajímavých vzdělávacích a výchovných programů, pořádaných muzeem. Například pořad o našem krajském městě České Budějovice, o obsahu a významu zdejších geologických sbírek anebo možnost jeho poznání v podobě trochu tajemných archeologických muzejních kufříků.

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJIKRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

...

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:

387 313 030

386 355 500

...

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555Vydavatel, redakce:
Robinson, tř. 28. října 26, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOŽP Statutárního města České
BudějoviceInzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha
info@studio-gabreta.czTisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytisknuto na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů
publikovaných příspěvků

medailonek

Literární soutěž o Jihočeskou žabku, kterou pořádá Jihočeský klub Obce spisovatelů spolu s Jihočeským krajem, má již svou tradici. Letošního, již třináctého ročníku, se nově mohli účastnit i chlapci a děvčata od 13 let, takže se zapojily mnohé základní školy. Celkem se do soutěže přihlásilo 80 zájemců, z toho ale jen 19 chlapců. Její letošní téma bylo: I v běžném životě se dějí zázraky. Zasláné práce měly formu povídek, pohádek, úvah a zamyšlení, básní, ale nechyběla ani fantasy či horor.

Žabka doskákala k vítězům

Slavnostní vyhlášení výsledků tohoto každoročního literárního klání se odehrálo v posledním dubnovém čtvrtku v prostorách Jihočeské vědecké knihovny v Českých Budějovicích. Vedle stručného hodnocení soutěže a došlých příspěvků vyslechli přítomní ukázky z vítězných prací, prokládané hudebními vstupy Vlastíka Milereta. Samozřejmě závěrečné předávání cen a diplomů se neobešlo bez fotografování a přání dalších úspěchů na nelehké literární cestě.

„Nebylo jednoduché vybrat kandidáty jen na tři stupínky vítězů, v užším výběru se jich ocitlo nejméně pětkrát tolik. A nestačilo ani to, že na druhou a třetí příčku jsme vybrali pokaždé dva soutěžící a ještě navíc přidali dvě čestná uznání. Pochopitelně se zohledňoval také věk soutěžících - jiné měřítko je na třináctiletého autora a jiné na devatenáctiletého. Ale v podstatě je určitou výhrou samo o sobě už to, že se studenti odhodlají do soutěže přihlásit,“ uvedla členka poroty Stanislava Bumbová.

A nyní již konečné výsledky:

1. místo

Daniel Tolinger, SZŠ Tábor

2. místo

Laura Pokorná, Gymnázium Jírovceva České
BudějoviceJakub Pavlíček, SOŠ veterinární, mechanizační
a zahradnická České Budějovice

3. místo

Eva Zahradníková, Gymnázium Třeboň

Klára Marková, ZŠ Povážská Strakonice

Čestné uznání

Simona Jandová, Gymnázium Trhové Sviny

Kateřina Markvartová, ZŠ Chýnov

Zkrátka nepřišly ani aktivní školy, kterým byly uděleny diplomy za účast. To se týkalo SOS veterinární, mechanizační a zahradnické České Budějovice, Základní školy Povážská Strakonice a SŠ a JŠ Volyně.

A pokud se vaše jméno neobjevilo mezi vítězi, nevěste hlavu a nevzdávejte to. Cesta za úspěchem není jednoduchá. Příští rok se vám to jistě podaří. Už na začátku roku 2018 bude vyhlášen nový ročník soutěže o Jihočeskou žabku, o kterém vám včas dáme vědět. **Hanka Hosnedlová**

Inspirace nejen na prázdniny

Po prázdninách, hned v prvním školním dnu, bude vyhlášen nový ročník literární soutěže Jihočeský úsměv. Ta je jako obvykle názavným programem na Festival dětských knih a časopisů a je pořádaná Jihočeskou vědeckou knihovnou v součinnosti s Jihočeským klubem Obce spisovatelů.

Soutěž je určena pro kluky a děvčata do patnácti let věku, ať už ze základních škol, nebo víceletých gymnázií. Téma mohou účastníci čerpat z prázdninových zážitků, stejně jako z událostí ze školy, z domova či z četby – prostě široké pole působnosti. Soutěžní práce musí být opatřeny jménem a údaji o věku, třídě a škole soutěžícího, možnost mailového, případně telefonního spojení.

Jednotlivé soutěžní příspěvky (každý soutěžící se smí zapojit pouze jednou prací) nesmějí mít větší rozsah než dvě stránky a musí být odeslány mailovou poštou (v doc či docx) na jihoceskyusmev@cbvk.cz. Uzávěrka soutěže je posledního října 2017.

všetečkova všehochuť

Herbář

Tentokrát se zastavíme u krásné žlutého kvítu s lesklými okvětními lístky. Jmenuje se blatouch, latinsky caltha, který patří do čeledi pryskyřníkovitých. Setkáváme se s ním zejména na vlhkých místech, na březích potoků a rybníků. Vypadá sice krásně, ale je jedovatý.

Vyskytuje se hlavně na severní polokouli a známe je zatím okolo čtyřiceti druhů této květiny.

Tip na výlet

Tentokrát se vypravíme na jih od Českých Budějovic. Začneme třeba v obci Besednice, známé hlavně výskytem vltavínů, a odtud se pak polní cestou dostaneme na kopec Slabošovka. Na jeho vrcholu je volně přístupná rozhledna, odkud máte výhled na celé okolí. Nejbližší uvidíte Slepíčí hory – jejichž oficiální název je však Soběnovská vrchovina. Jsou součástí Novohradského podhůří. Jejich nejvyšším vrcholem je Kohout (870 m), jen o pět metrů nižší je pak Vysoký kámen, který je ale spíše známý pod názvem Slepice. Za nimi pak

můžete vidět Novohradské hory, Blanský les s populární Kletí a méně známým Královským stolcem. V dálce potom zahlédnete i šumavské vrchy.

Zajímavosti

Víte, že

- Země se stává každým dnem těžší o sto tun díky dopadajícímu vesmírnému prachu, který přitáhne?
- Z důvodů zemské přitažlivosti je nemožné, aby hory na povrchu Země byly vyšší než 15 000 metrů?
- Na rovníku všechno váží o jedno procento méně?
- Měsíc se každým rokem vzdaluje od Země o 5 centimetrů? Ocas komety směřuje vždy směrem od Slunce?
- Google je ve skutečnosti název čísla o milionu nul?
- Nula je jediné číslo, které nelze znázornit římskými číslicemi?

- red -

odkud přišla naše jména

Každé jméno má svou historii, svou cestu, své místo vzniku, svůj význam. Přiblížíme si alespoň některá z nich. A už tradičně opět pokračujeme podle abecedy:

HUBERT

Toto jméno zažívá v současnosti svůj návrat. Má starogermánský původ, kdy bylo odvozeno od jména Hugberaht nebo Hugbert, přičemž v přeneseném slova smyslu znamená duchaplný, bystrý, chytrý muž. Vyskytuje se v řadě jazyků v dalších podobách jako Hubertus, Hugbert, Huberto, Uberto apod. Ženskou podobu toto jméno nemá.

HELENA

Tady musíme hledat původ ve starořečtině, kde heléné znamená světlo, pochodeň. Takže volně přeloženo znamená Helena zářivá, světlá. Vzpomeňme si na řeckou báji o nejkrásnější ženě Heleně. Toto jméno má i řadu odvozenin jako Elena, Alena, Jelena, Ilona a je používáno v mnoha jazycích. Mužskou formu však nemá.

- red -

pero

Autorkou vtipné básničky, povídky o jedné pověsti a novinářského fejetonu je Nikola Květounová ze 6. B ZŠ J. Š. Baara v Českých Budějovicích. Věříme, že se Robinsonovi Nikola se svými příspěvky opět přihlásí, protože určitě potěší i vás...

Požár

Na vesnici hoří dům,
zavoláme hasičům.
Na autě jim maják houká,
venku silně vítr fouká.
Voda z cisterny už stříká,
hasiči si to pěkně hldá.
Požár už je celkem malý,
to hasiči dokázali.
Po požáru holá zem,
co my, lidi, nesvedem?
Postavíme nový dům,
sláva sláva hasičům.

Tajuplný příběh
z pražských uliček
a zákoutí

Ve středu Prahy se nachází Zlatá ulička. Je hned vedle Pražského hradu. V té uličce bydlí náš hrdina Matěj. Umí míchat zázračné lektvary, které lidi léčí. Chodí si k němu pro radu, když mají nějaká trápení.

Jednoho dne si k němu pro radu přijde neznámý cizinec. Matěj mu pomůže a cizinec, který se jmenuje Vítek, se s Matějem skamarádí. Rozhodnou se, že se spolu vydají do světa, aby získali nějaké zkušenosti. Matěj po cestě radí lidem v nesnázích a Vítek mu pomáhá. Lidé je mají rádi. Po několika dnech potkají mlynáře Josefa, kterému pomohou, a on je za to vezme do služby. Ve mlýně se leccos naučí a ještě si vydělají nějaké mince. Vydají se tedy na trh, kde hodlají svůj výdělek utratit. Nakoupí si spoustu přísad a bylin do svých léčivých mastí a lektvarů. Po čase se rozhodnou, že se vrátí domů. Vítek se rozhodne spolupracovat s Matějem už napořád. Otevrou si vlastní obchod, ve kterém budou velice úspěšní.

A tak se dodnes vypráví legendy o dvou úspěšných léčitelích, Matějovi a Vítkovi. Třeba až pojedete do Prahy, tak o nich uslyšíte.

Protidrogový vlak

Protidrogový vlak je vlak, kde lidé ukazují, co se stane, když berete drogy nebo pijete alkohol.

Viděli jsme film, který vyprávěl přesně o tom. Mladí lidé, Marcel, Jiří, Vilém, Petra, Jana a Zuzana to „zažili“. Vydali se na diskotéku, kde dal Marcel holčám drogu na tancování. Zuzana ji odmítla. Když bylo po diskotéce, kluci přemluvili dívky, aby s nimi jely autem. Zuzana odmítla, protože nechtěla jet s opilým řidičem. Ostatní dvě dívky nastoupily. Protože byli všichni opilí, dělali v autě různé blbosti a jeli hodně rychle. Potom došlo ke srážce s motorkářem. Ten umřel. Jiří, řidič auta, to odnesl nejvíce. Musel jít do vězení na čtyři roky. Jana přišla o oko. Marcel byl ve stresu, a tak bral drogy dál a přemluvil k tomu i Petru. Protože ale neměli na drogy dost peněz, musela začít Petra krást.

Jednoho dne za ní přišla kamarádka Jana, a když viděla, jak Petra vypadá, okamžitě ji donutila jít k lékaři. Tam se zjistilo, že je Petra těhotná. Rozhodla se tedy kvůli miminku jít na detoxikaci. Vyčistila se a drogy brát přestala. Narodil se jí malý chlapeček.

Petra se rozhodla navštívit Marcela, ten ale drogy bral stále, léčit se nechtěl a nakonec umřel.

Drogy člověka můžou zavést až ke smrti. Jsem ráda, že jsem ten film viděla, a vím, že nikdy s drogami nebudu začínat.

Datel

Datel bydlí v lese,
pyšně se tam nese.
Ošetřuje stromy,
lesních zvířat domy.
Černé peří jako uhlí
a červená čepička,
pod tou se skrývá
datlova moudrá hlavička.

Adéla Hašková, 6. A, ZŠ E. Beneše, Písek

Prázdniny už klepou na dveře! Ale ještě než vyrazíte na dovolenou s rodiči, za babičkou a dědou nebo si jen budete užívat volných dnů s kamarády u vody, máme pro vás tento list o třídění odpadů. Nechybí samozřejmě ani soutěžní doplňovačka. A jaká tajenka se skrývala v té minulosti? Tady je odpověď: **Je to skoro k uzoufání, co odhalí sníh při tání. Také vážně přemýšlíte, že v přírodě uklidíte?** Kdo byl tentokrát vylosován: **Marie Regine von Wallbrunn z Českého Krumlova, Lída Čejková z Kardašovy Řečice a Petr Mademlis z Mirovic.** Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je zase doplňovačka o ceny!

Plasty za královský trůn

Za devatero horami a osmnácti řekami bylo jedno malé, ale docela hezké královstvíčko, kde vládl král Fiškulín. Ten měl hezkou, ale rozmarnou dceru – princeznu Rozmarýnku. Král už se cítil starý a unavený a moc si přál, aby se Rozmarýnka vdala a usedla na trůn společně se svým mužem. Pak by mohl odejít do důchodu a věnovat se svým koníčkům. Ale Rozmarýnka svatbu stále odkládala, protože si myslela, že ještě nepotkala toho pravého. Žádný z okolních princů, knížat a hrabat se jí nelíbil. Popravdě, králi Fiškulínovi také ne. Ale představa klidného a pohodového života na královském výminku jej lákala stále víc.

A tak jednoho dne, po poradě s dvorními rádci, se kterými moc rád hrával kuličky a Černého Petra, prohlásil, že se Rozmarýnka prostě vdát musí. A aby to bylo správně podle pohádek, tak si může zvolit podmínku pro své ženitby chtivé nápadníky. Princezna si lámala hlavu, jaký úkol vymyslet, aby odradil nápadníky zblízka i zdaleka. Všechno už tu někdy bylo – pohádky jsou přece plné podobných výmyslů. Ale pak jednou, když objevil v nočním stolku princeznovské ložnice červotoče a v koupelně zrezivělé kovové držáky skleněné poličky, kterou navíc shodila a rozbila, na to přišla. Byl to nápad k nezaplacení a kromě toho i nápad velice praktický.

„Vezmu si za muže toho, kdo mi přinese takový materiál, který nerzaví, nerozbitý se při dopadu na zem a do kterého se nedává ani červotoč, ani třeba dřevomorka. Který je lehký a příjemný, ale i tvárný a praktický.“

Král dal ihned Rozmarýnčino přání vyhlásit po království a zvláštěními posly i do všech panství v okolí. Lidé nad zvláštní podmínkou pro královskou svatbu kroutili hlavami, ale říkali si, že pokud se takový nápadník najde, jistě bude dostatečně chytrý i na to, aby přivedl k rozumu také vrtošivou princeznu.

A tak se po krátkém čase hrnuly k zámku družiny princů, knížat

a hrabat, ale i poslové měšťanů a umělců. Neuspěl však ani nápad se zlatou poličkou, ani stoleček z perel, skříňka z drahých těžkých látek... Každý den odcházel z paláce zklamaný průvod odmítnutých a princeznu už bolel krk od toho, jak stále vtírá hlavou v záporném gestu. Postupně návštěvy přicházejících zájemců o princeznu ruku řídily, až ustaly úplně. Už se zdálo, že se král Fiškulín svého nástupce nedočká. Byl z toho stále smutnější a rozladěnější.

Pak se ale jednoho dne objevil před branami zámku chlapec s vozíkem, na kterém vezl spoustu zajímavých věcí, navíc v lákavých pestrých barvách. Lehounká vědra, mísy a misky, které se neoprýskaly ani nerozbitly, když spadly z vozíku na zem, různé krabice, krabičky a sestavy příhrádek, vodě odolné poličky a desítky jiných věcí.

Princeznu zaujal jeho náklad natolik, že seskočila z trůnu a běžela chlapíkovi s vozíkem naproti.

„Prosím tě, jak se tenhle materiál jmenuje, dobrý člověče?“ zeptala se zvědavě a s nadšením obracela v rukou barevné kelímky a talířky. „To jsou plasty, milostivá princezno, to ví u nás každé malé dítě,“ odpověděl vesele chlapec a předváděl princezně všechno zboží, které ve vozíku vezl.

„To je asi drahý materiál, vid? Když má takové báječné vlastnosti, které nemá ani sklo, dřevo nebo kov,“ sondovala dál princezna.

„Ale kdepak, princezno, vlastně je to jeden z nejlevnějších materiálů. Vyberte si, co potřebujete, a já vám zaručím, že za to nedáte ani tolik jako za jednu vaši sukni,“ vtípkoval chasník. „A ještě jednu výhodu to má - když už něco nepotřebujete nebo se Vám to rozbije, jde taková plastová věc zrecyklovat a vyrobit z ní něco jiného a užitečného!“

Princezna koupila od Tonka, jak se mládenec jmenoval, celý náklad a byla náramně spokojená. Natolik spokojená, že si vzpomněla i na svůj slib, který nechala vyhlásit po světě. A tak se milý Tonek stal princezniným manželem, ale i králem. A to králem moudrým a praktickým. Král Fiškulín mohl odejít do důchodu a byl také nadmíru spokojený, protože teď pořádal s rádci kuličkové turnaje a zavedl pravidelné dny, kdy se na zámku hrál Černý Petr a také scrable, dáma a šachy.

A spokojený byl i lid, protože Tonek zařídil nejen pravidelný dovoz plastového zboží ze své vlasti, ale i jeho třídění a následnou recyklaci. A tak výhod nových i recyklovaných umělých hmot mohli využívat i ostatní obyvatelé v království. Vysloužil si tak úctu a lásku nejen princezny, ale i svých poddaných.

Text: *Hanka Hosnedlová*
Ilustrace: *Zdeňka Študlarová*

Záludná vůně jara

Jak by to bylo vůbec možné, aby zrovna tenhle krásný den někomu napadlo, že se může stát něco docela ošklivého? Je přece jaro! Včerejší sprška nechala na cestách kaluže nebeské vody, jako by to byla zrcadla pro nějaké princezny, a kadeřík vítr pečlivě učesal trávu na loukách. Zelených listů stromů už vůbec není poskrovnu, ale na světě světa se jich s květy rostlin vyklubalo tolik, že v té záplavě zmizely donedávna holé haluze i holá zem.

Právě takovou krajinou si to vykračuje Recykláček, podivné a rozumné stvoření ani člověk, natož zvířátko, ani trpaslík nebo skřítek, a v řadě za ním poskakují jeho kamarádi Obaláček, Papírmíček, Sklíčko a neposedný Plastík. Pískají si veselé písničky a notují si s ptáky, kterým už sílíci sluníčko prohřálo peří. Tihle kamarádi bedlivě koukají, jestli se někde nezabýdly odpadky, protože mají na starosti jejich úklid. To by tak hrálo, aby se kolem válely třeba obaly z bonbonů, střeptiny nějaké rozbité sklenice, rozfoukané papíry, nebo dokonce plastové lahve a lahvičky, krabice a krabičky, sáčky a pytlíky, špinavé kelímky, snad ani všechno nelze vyjmenovat!

„Plastíku, sákríš,“ zaběhuje Recykláček, „kde se to tu všechno vzalo, jak je tohle možné, jak to plníš své povinnosti...?“ Ale nikdo na jeho lamentování neodpovídá. V jejich hloučku totiž Plastík chybí! Jeden přes druhého se ubezpečují, že určitě poskakoval hned za nimi, sice jako poslední, ale nestěžoval si, že ho bolí nohy, takže si musí odpočinout, ani se nezdálo, že ho odnesl nějaký drak nebo záludný černokněžník - na takové báchorky už přece nikdo z nich nevěří.

„A pelášíme ho hledat,“ rozkáže Recykláček, „jenom doufejme, že se mu nic nestalo, že se někde třeba nezranil.“ Ale hodně brzy už mají jasno! Jak minulí tři zátočiny cesty s kalužemi, tři travnaté meze a tři hustá stromořadí, spatřili louku, která je zaujala už před chvílí, když ji míjeli. Je plná květin, jejich vůně i barev. Tuhle louku si také zvolili za svůj domov Bledule, Sněženky a Prvosenky, tři docela první poslové každého jara, kteří se ze země vyklubají hned, jakmile zmizí paní zima a rozplyne se poslední sníh.

A uprostřed oné louky květinových královen si to zdatně vyspává Plastík, jen se mu bříško nadouvá, skoro chrápe, oči pevně zavřené, pouze občas se zavrtí, když mu do nosu zavandruje sluneční paprsek. Musí ho okamžitě vzbudit. Dá to sice trochu práci, ale potom už chtějí, aby vysvětlil, co tohle jeho lenošení znamená: „Ani sám nevím,“ zakřouká Plastík a celý se skrčí, „prostě mě asi přepadla ta vůně Bledulek,

Sněženek a Prvosenek, která mě docela omámila, a já se neubráníl, a usnul jsem...“

Věří mu to. Sami mají co dělat, aby je vůně jara také nepřemohla. Ale už popoženou Plastíka a honem se s ním šinou k místu, kde na něho čeká habaděj dřiny. Ještě štěstí, že je pilný. Pustí se do úklidu plastového neřádku a dokonce něco mumlá jako zaklínadlo, takže pak odpadky skoro samy naskáčou do žlutých kontejnerů, odkud se díky jeho nepozornosti vyhrnuly ven. Ty kontejnery snad stojí uprostřed krajiny? Žádné strachy, jsou až za dalším zákrutem cesty ve městě, kam všichni právě dorazí.

A Plastík se těší, že různé plastové odpadky brzy přemění šikovní lidé na nové, zase už velice užitečné věci.

Na návštěvě zahrady

„Drbněte do vrátek, nejsou zamčená a pojdte dál,“ ozve se milý hlas zahrady, která nás vítá a nabídne nejedno překvapení: „Jsem zahradou nové mateřské školy, podívejte, tady jsou lavičky a malé i velké květináče, pískoviště v ohradce, vlak s mnoha vagony, na cestičkách je příjemná dlažba a celou zahradu kol dokola chrání plot, aby tady někdo něco nezničil, nebo dokonce neukradnul.“

Ale proč nám tohle všechno tak pyšně ukazuje? To přece můžeme vidět v jakémkoliv zahradě jakékoliv mateřské školy? A už se to dovíme: „Ono tu totiž všechno pochází z recyklovaných plastů! Ale ano, nevíte se, třeba právě z těch věcí, které jste i vy před časem vyhodili do žlutých kontejnerů!“

Ale v té chvíli zahrada zpozorovala, že se přece jen trošičku ošíváme, protože jí nechceme zkazit radost. Něco nám tady vadí: „Já vím, asi to, že je tu všechno v takové podivné hnědé barvě? Až sem zavítáte příště, bude už všechno jinak,“ těší se zahrada a skoro přívře oči, jako kdyby o té krásě

snila, „pak už budu celá zářít barvami rozkvetlých květin a stromů! Namalování paňácové se budou smát, namalování ptáčci poletovat a namalovaná zvířátka budou velkými kamarády. A tady na chodníčku? Tady budou šlápoty, které povedou do šatniček a tříd, aby snad někdo nepřišel pozdě na svačinu, kdyby se zakoukal a bloudil...“

Ale pokud by se teď tahle zahrada začala nějak moc vychloubat, museli bychom ji přece jen alespoň trošku uvést na pravou míru. Rozhlédněte se. Ty prima lavičky, květináče, dlažby chodníků a mnohé jiné už uvidíme i v ulicích, na náběhách a náměstích, v městských parcích. A to je určitě fajn - a na krásu zahrady oné mateřské školy to pranic neubírá...

Zdolávání velehor

Velehory jsou o mnoho vyšší než ty vysoké, to dá rozum! Vypínají se pyšně a mlčky, až z nich padá strach, a modrá obloha se nad nimi třpytí v jasném slunci. Díváme se za výpravou horolezců, kteří se právě vydali zdolat jeden z velehorských vrcholů, aby se potom pokochali nádherným pohledem do obrovské dálky a aby byli na sebe pyšní, co vše dokázali.

Jenomže jejich výprava všechno nezdolá za jediný den. Budou muset dvakrát, možná třikrát přenocovat na nějakém skalnatém nebo ledovcovém výčnělku. Budou tam muset postavit stany a zachumlat se v nich až po brady, než se pak ráno vydají na další šplhání. To jim tedy asi bude pekelná zima, možná je přepadne ostrá fujavice, která se přizpůsobí s mrazem a bude nenasytně šmejdít kolem stanů?

Ale třeba jste si také všimli, protože my ano, že jsou na takové nevlídné počasí plně hrozivé meluzíny připraveni, že s ním určitě počítají. Mají pokrývky, tlusté spacáky, fleecové bundy, všechno vyrobeno a ušito z recyklovaných plastů! Takové pokrývky, spacáky a bundy notně zahřejí a nedopustí, aby se horolezci trápili zimou.

Nemusíme se tedy o ně bát, i když nám už zmizeli na sněhové pláni za hradbou bílých skal, odkud si to namíří přímo vzhůru k oblakům...

Je to jako začarovaný kruh

Z recyklovaných plastů se už vyrábí pekelná spousta báječných věcí, a tím se obrovsky šetří příroda. Mnohé plastové odpadky neházíme hned do žlutých kontejnerů, ale třeba ještě doma nejdříve do malých i velkých, průsvitných, modrých nebo černých plastových pytlů. A vůbec nás přitom nenapadne, z čeho ony pytle vlastně jsou? Samozřejmě, že nikomu nemusíme moc napovídat, jsou také z recyklovaných plastových předmětů.

A proto to skutečně vypadá jako nějaký začarovaný kruh. Odpadky z naplněných pytlů se recyklací promění na nové pytle, do kterých se dostanou nové plastové odpadky - a tak se to jako na kolovrátku opakuje.

Nic kouzelného na tom však není. Je to jen díky třídění odpadků a díky šikovnosti člověka, který je už dokáže i znovu využít...

Text: *Zdeněk Šmaus*
Ilustrace: *Zdeňka Študlarová*

Doplňovačka s kvízem

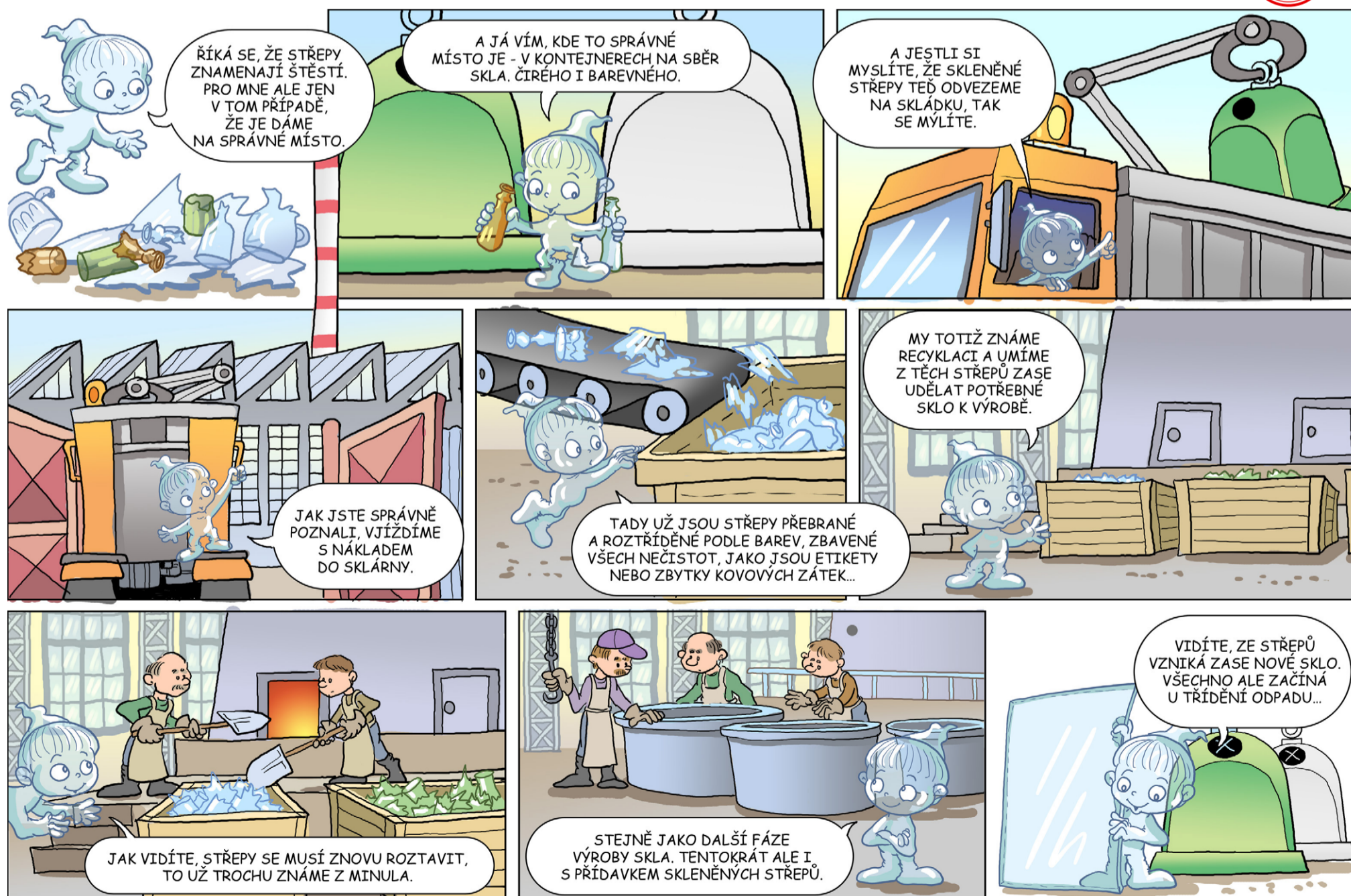
Na táboře táborníci,
mají chytrost pod čepicí
Čiperně a beze zmatků,
... (tajenka).

Vyluštěnou tajenku
nám zašlete do **30. června 2017**
na e-mail: redakce@noviny-robinson.cz.
Tři z vás vylosujeme a odměníme.
A nezapomeňte uvést celé jméno a adresu,
ať vás pošťák s dárečky lehce najde!

Vyprávění o skle

3

Námět a text: Hanka Hosnedlová, stránku nakreslila: Zdeňka Študlarová

New York je jedním z nejznámějších a nejpěvovanějších světových měst. Většinou se ale setkáváme s New Yorkem soudobým. Ale i tohle město má svou historii.

NEW YORK v běhu staletí

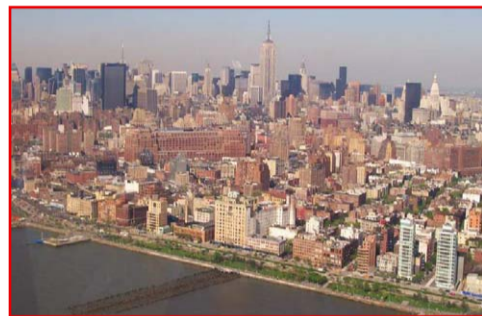

hodný kousek americké země s Angličany ještě nějakou dobu přetahovali, ale konečným výsledkem byl neúspěch.

New York sehrál svou roli jako přístav i v době osvobozené války amerických kolonií proti Angličanům, a George Washington tady měl v roce 1776 dokonce svůj hlavní stan. Po oficiálním uznání nezávislosti bylo město vydrancováno Angličany a zčásti i zničeno požárem.

Ale v letech 1789 až 1790 se New York už stal hlavním městem nového národa a Washington na jeho půdě složil přísahu jako první prezident Spojených států amerických. Mimo jiné sem v roce 1775 přišel studovat Alexandr Hamilton, který byl také otcem americké ústavy.

V té době měl New York asi 30 000 obyvatel.

O třicet let později v něm bydlelo již pětkrát tolik lidí a po ztroskotání buržoazních revolucí v Evropě, odkud odplouvala spousta politických uprchlíků právě do Ameriky, se stav obyvatelstva vyšplhal na půl milionu. Občanská válka Severu a Jihu přivála pak do New Yorku zase spoustu černochů přicházejících z jižanských států a v roce 1870 se množství usedlíků ve městě přehouplo už přes hranici jednoho milionu.

Důležitý pro New York byl také rok 1898 - tehdy se totiž s přístavem na Manhattanu spojily další okresy - Bronx, Queens, Kings (Brooklyn) a Staten Island. A velký New York se třemi a půl milionu obyvatel převálcoval i tehdy dominantní Londýn.

Dnešní údaje o počtu obyvatel tohoto největšího amerického města se hodně rozcházejí. Pokud se manipuluje s údajem okolo osmi až deseti milionů, je to v souvislosti s New York City. Ale hovoří-li se o takzvaném metropolitním území New Yorku, musíme připočítat možná ještě jednou tolik.

Hanka Hosnedlová

Vrátíme se tedy zhruba půl tisícovky let zpátky, konkrétně do roku 1525. Nynější záliv New York Bay tehdy objevil jakýsi Giovanni da Verrazano a připsal jej tenkrát francouzské koruně. Nikdo se ale tímto objevem příliš nezrušoval. Lépe už dopadl Angličan Henry Hudson, který v roce 1609 objevil podlouhlý ostrov, jenž se dnes nazývá právě Manhattan. Podle něho se jmenuje i řeka, na jejímž ústí vlastně New York leží.

Kapitán Hudson měl pro Východoindickou společnost najít severozápadní mořský průchod do Číny a také do Japonska. Plavil se západním směrem přes Atlantik a pak postupoval podél amerického pobřeží až do Newyorské zátoky. Do Tichého oceánu se samozřejmě nedostal, ale včas rozpoznal svou chybu.

Další kapitolku v dějinách New Yorku pak napsal Peter Minuit z Weselu na Rýně, který sem v roce 1626 přivezl dvě lodi holandských kolonistů a koupil pro ně od indiánů z kmene Algonquinů za 60 guldenů ostrov v ústí řeky Hudson, což prameny přepočítávají asi na 24 dolarů. V každém případě to byla za takový kus země částka směšná.

Na ostrově, který indiáni nazývali Manna-hatta, vybudoval Minuit osadu, jež pojmenoval Nový Amsterdam. K Novému Amsterdamu pak přibyl Breuckelen, ve kterém možná dokážete vystopovat dnešní Brooklyn. Novým guvernérem se stal ambiciózní a diktátorský Peter Stuyvesant. Nepřipomíná vám jeho jméno něco? Například výtvarně hezky řešenou krabičku cigaret? Nechtěl, aby se zde usidlovali katolíci a Židé, a proti anglickým útokům nechal vybudovat mezi Hudsonem a East River obrannou zeď. Ale v roce 1664 přístav Angličané stejně dobyli, a dokonce bez boje. Kolonie pak patřila pod vlastnictví vévody Jamese z Yorku, pozdějšího anglického krále Jakuba II., a tak se z Nového Amsterdamu stal rázem New York. Holanďané se sice o tenhle strategicky vý-

Každému se čas od času stane, že něco ztratí, ale hned, jak onu věc nepotřebuje, připočtuje si přímo před vaši duhovku a díbne vás svými neposednými ručičkami rovnou doprostřed oka, div vám ho nevypíchne. Jednou je to náhoda, jindy zase vaše nepozornost. Ovšem když se to stává tak třikrát do měsíce a k tomu stále na stejném místě, musí v tom být něco jiného. A právě to se snaží vypátrat pan Rapl.

Černá díra na dvoře pana Rapla

Kuchyni se line vůně čerstvých jablek, které paní Raplová právě zapéká v troubě, zatímco oknem se dovnitř vkrádá neklidný křik pana Rapla. „Ježíši Kriste, Panenko Maria, ajajaj,“ hubuje, „kde mám zase to mýdlo. Vileme! Vileme!! Ať jsi tady, než napočítám do tří!“ Malý hošík jde se sklopenými očima loudavým krokem rovnou k tatínkovi. „No tak! Bude to?“ pohrozí pan Rapl a Vilík přidává na kroku. „Nehrál si tady náhodou někdo s mým mýdlem?“ pokládá tatínek řečnickou otázku, ale chlapec zapírá. „Buď zdrav, sousede! Tak copak jsi ztratil dnes? Babky na vsi povídaly, že se to tu nějak rozmohlo. Jak ono se tomu jen říká. Asi Humrova – ne Alzheimerova choroba!“ utahoval si přes plot z tatínka zvidyvalý soused a vesnická drbna pan Klep. Tatínek brblal pod vousy cosi v tom smyslu, že tuto nemoc zná, ale bylo znát, že se ho sousedův vtípek dotkl. „Já vám říkám, sousede, že tady máme tu díru!“ vpálil panu Klepovi tatínek. Vilík, šťastný, že už není středem pozornosti, si spokojeně hrál se svým psíkem, krátkosrstým jezevčíkem Blodym. „No, máte. Přimo tady!“ A prst pana Klepa směřoval přímo na čelo, aby tatínkovi ukázal, kde se zmiňovaná díra nachází. „Ale houby s voctem. Já mám na mysli tu černou díru. Jak se o ní teď pořád mluví. Sežere a už nevrátí!“

Vtom se ozval hlasitý výkřik a následovalo zoufalé: „Tatínku! Tatínku!! Blody má vzteklinu!“ Jezevčíček byl obklopen čímsi, co vypadalo jako obří cukrová vata, a neustále jí přibývalo. Připomínalo to pohádku Hrníčku vař, avšak s tím

rozdílem, že heslo „hrnečku dost“ nefungovalo. Tatínkovi se rozsvítily oči. Čelo se mu zkrvivilo do známého vějíře, jehož vrcholky byly tak ostré, že by se na nich dal sýr strouhat. Takto poněkud směšně vypadal, když ho něco napadlo. A zřejmě nebyl sám, jelikož soused spustil: „Tak už asi vím, kde máte mýdlo, sousede. Tak on vám prodejce nefekl, že je pejsek všežravý? To jsme asi našli tu vaši černou díru, že?“ Tatínek, který by obyčejně sousedův humor nepovažoval za legrační, se z celého srdce upřímně rozesmál. A to tak nahlas, že i maminka se lekla a přiběhla se z kuchyně podívat, co se venku děje.

A Vilík byl rád, že je Blody zdrav. „Tak tos byl ty, ty neřáde, kdo mi snědl mé úplně nové bačkůrky do školky,“ pronesl s úsměvem Vilík, objímaje pejska v náručí. „No jo! A ty šroubky do kola od auta! Ty jsem hledal dobrý dva tejdny,“ přihodil tatínek. „A mně sežral ty gumový rukavice, co jsem si koupila na zahrádku!“ přidala se maminka.

Vpovzdálí se něco zablýskalo. Mamince se rozzářila tvář. Zpozorovala svůj oblíbený náhrdelník. Ležel přímo uprostřed dvora v malé nevzhledné hromádce. Tento řetízek doslova milovala a o to více ji mrzelo, když předevočím zmizel. Samozřejmě, že za tím byl Blody. Ale příroda vzala za své a náhrdelník byl zase na světě. A tak od této chvíle vše, co se na dvorku rodiny Raplových ztratilo, měl na svědomí rodinný salámek Blody. A jestli tomu tak opravdu bylo, to se asi nikdy nedozvíme. Klára Jedličková, 9. tř., ZŠ a MŠ Volenice

Páv Krasotinka

Slato se to kdysi dávno na slepičí farmě, kde byly samé slepice a občas nějakí kohouti, kteří si mysleli, že jsou nejhezčí ze všech zvířat na celém světě.

Jednoho dne se na farmě vylíhnuv nějaký prapodivný tvoreček. Nikdo ho neměl rád, protože byl jiný než ostatní. Byl hezčí než kohouti a všichni na něj žárili.

Další den se ho jedna slepice zeptala, jak se jmenuje, a on odpověděl, že Krasotinka. A začali se spolu kamarádit. Páv byl nadšený, že si s ním konečně někdo povídá, a stával se víc a víc namyšlenější. Skamarádil se s jinými zvířaty a na svou původní kamarádku, kterou jenom využil k tomu, aby se dostal k ostatním, zcela zapomněl. Slepiceka to ovšem všem řekla, jak ji Krasotinka využil, a od té doby se s ním všichni přestali bavit a už ho nikdo neměl rád. A tak ani ty nebud' pyšný a namyšlený jako páv.

Lucie Boháčová, 7. B, ZŠ E. Beneše, Písek

Na ten předprázdninový výlet jsem se fakticky strašně moc těšil. Bylo super, že byli ochotní s námi jet naší oddíloví vedoucí - Song, Gabča a její brácha Radek. Jak moje mamka řekla, to by raději hlídala pytel blech než nás. A ke všemu ještě na vodě! Ani se jí nedivím. Poprvé vlastně jedeme s vodáckým kroužkem Vltavu, a to hned na tři dny. Je to odvaz.

Vodácká etuda

Teď mi ale Song úplně zkazil náladu. Myslel jsem si, že když jsme s Patrikem sehraná dvojka, že budeme v lodi spolu. Ale ne - dostal jsem na háčka holku! Takové blondaté copánkaté třeští-dlo. Vlastně ji ani neznám. Víám akorát, že se jmenuje Dita a že k nám do oddílu přišla teprve před pár dny. To Patrik vyfasoval aspoň Markétu, tu znal roky a navíc byla na vodě dobrá. Ale co ta moje? Pořád se mi všechny tyhle věci honí hlavou, nějak mě ta radost z vodáckého výletu skoro přešla.

„Sakra, Davide, co děláš? To spíš, nebo co?“ vrátil mě do reality Songův hlas. Měl pravdu, přestal jsem myslet na loď a na vodu a málem jsme se převrhli. „Ještě že to Dita vybrala, jinak jste měli karambol,“ vysílal dál Song. To ale nemusel, takhle mě shazovat před tou holkou. Ani se neohlídla. Možná, že se mi směje - a já to nevidím. Kdybych byl v lodi s Patrikem, tohle by se nikdy nestalo.

Ta holka mě fakticky děsně štve. Vlastně jsem se přistihl při tom, že bych si přál, aby teď udělala chyb ona a já to mohl zachránit. A taky jen tak nedbale mávnout rukou, jako že nic... Abych jí dal lekci. Ale ona píchala vodu naprosto předpisově, hlásila kameny a větve ve vodě, zabírala vždycky přesně a v pravý čas. A tím mě štvala ještě víc.

„Davide, nejsi nemocnej? Co to s tebou dneska je?“ vstoupil do mých úvah zase Songův hlas. Už zase jsem byl myšlenkami někde jinde. Musím se sebrat, nebo to špatně dopadne. Nejradši bych požádal Songa, aby mi vyměnil Ditu za Patrika, ale copak mám jeden jediný opodstatněný důvod? Ta holka je dokonalost sama. Čím bych to odůvodnil? Vždyť když si dám pozor já, jde nám to báječně. Ale stejně bych raději Patrika...

-o-o-o-

Konečně večer. Přistáváme u kempu a zatáhujeme lodě na břeh. Máme tady zamluvené stany s podsadou. Doufám tedy, že nedostanu Ditu i do stanu. No, naštěstí ne! Logicky... Napochodoval sem Patrik a já si oddychl. Ale Dita s Markétou jsou hned vedle. Stany jsou tak blízko,

že slyšíme, co si holky povídají. Nezajímalo mě to, ale jen do chvíle, kdy jsem zaslechl své jméno.

„S tím Davidem vám to nějak moc dohromady nejde, co?“ říkala právě Markéta a já přestal s vybalováním, aby mi něco neušlo.

„Ne, on je fakt dobrý, akorát má asi nějaký starosti a myslí na něco jiného.“ To bych od Dity nečekal, že se mě zastane. Vlastně, když to tak vezmu, je nejen schopná vodáčka, ale i bezva holka. Navíc hezká! Budu to asi muset kapku přehodnotit. Ještě že mám šanci zítra. Omluvím se jí a budu na ni hrozně milý. Až teď mi došlo, že se mi vlastně děsně líbí.

-o-o-o-

„Tak nástup!“ zavelel Song po snídani a my se poslušně začali řadit k lodím. Dita vypadala skvěle a já se na ni poprvé usmál. Oplatila mi to také úsměvem. Vypadalo to na báječný den... Vtom se ale ozval křik a ze svahu k řece se hrnul nějaký pán v obleku. Zůstali jsme tedy stát v půli pohybu a čekali, co se z toho vyrušení vyvrbí. Pán dofuněl k Songovi a něco mu naléhavě šeptal. Song zvažněl a pokývl hlavou: „Ještě chvíli tady zůstaneme,“ řekl tak nějak bezbarvě, chytil Ditu za rameno a odváděl jí pryč. Zůstal jsem jako opařený. Co bude dál?

Song se vrátil za čtvrt hodinky, ale bez Dity. Dostal jsem na háčka Boubelínu, který se zatím vezl se Songem. Ani jsem neprotestoval. Když to nemůže být Dita, je mi to vlastně jedno. Ale co se stalo s Ditou?

Song jako by slyšel mou otázku položenou v duchu, zakašlal a takovým změněným hlasem řekl: „Rodiče Dity měli těžkou havárii, proto nemůže s námi pokračovat v cestě. A pravděpodobně se už ani nevrátí do oddílu. Bude u babičky v Brně.“

Zatmělo se mi před očima. Už se ani Dite nestáčím omluvit nebo jí říct něco pěkného. A ona má teď jistě úplně jiné myšlenky. Tak teprve teď mám svůj první vodácký výlet doopravdy zkažený...

- od dop -

SOUTĚŽ pro všechny Budějčáky!

1. Zaregistrujte se na www.tridenijedulezite.cz
2. Vyfotíte se v Českých Budějovicích, jak třídíte odpad. Chcete poslat více fotek? Není problém!*
3. Pošlete nám svoji fotku

A vyhraje jednu z výher v celkové hodnotě 55 000 Kč

Hlavní výhra: uhrazení poplatků za svoz komunálního odpadu v roce 2018

Losujeme každých 14 dnů o drobné dárky
* Fotografie musejí být v různém časovém období a místě
Další informace na www.tridenijedulezite.cz

ZOO NOVINY

Zoo Hluboká, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, e-mail: info@zoohluboka.cz, www.zoohluboka.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Jsem jedna z nejoblíbenějších akvárijních rybek, hlavně díky mému vzhledu a vcelku nenáročnému chovu. Mé tělo je zploštělé, abych dobře splynula s okolím, a mám velmi dlouhé prsní a hřbetní ploutve. Lidé si mě natolik oblíbili, že v chovech se vyskytují až ve 40 různých barevných variantách. Já konkrétně mám stříbrnou barvu s černými pruhy. Jsem široká kolem 12 cm a mohu dorůst do výšky až 25 cm. Pokud byste si mě chtěli pořídit, vyžadují kvůli mému vzrůstu vyšší akvárium, abych se tam pohodlně vešla. Také jsem raději, když je nás v akváriu víc. Jsem totiž hejnová ryba a samotné by mi bylo smutno. Je potřeba, abych se měla v akváriu kde schovat, proto mi vyhovuje, když je nádrž bohatě osázená různými vodními rostlinami. Listy rostlin také potřebuji ke kladení jiker. Po vylíhnutí plůdku o potomstvo s partnerem velmi dobře pečeme a hlídáme ho. Krmit mě můžete hlavně drobným hmyzem, korýši a larvami. Pokud o mě bude dobře postaráno, mohu se dožít i 10 let. Pocházím z Jižní Ameriky, konkrétně z řeky Amazonky. Vodu tedy potřebuji sladkou a teplou, tak kolem 26° C.

V Zoo Hluboká mě najdete v tropickém pavilonu Matamata, kde akvárium obývá společně s neonkou, krunýřovcem, pancéřníčkem a cichlidkou. Tak přijďte obdivovat mou krásu. Vaše SKALÁRA AMAZONSKÁ

kalendář akcí 2017

Zoo není jen procházka mezi zvířaty. Přijďte se k nám také dozvědět něco nového, zajímavého, hrát si a bavit se. Změna programu vyhrazena. V případě nepříznivé počasí může být akce zrušena, nebo přesunuta na jiný termín. Sledujte prosím aktuální informace na našich webových stránkách www.zoohluboka.cz. Informace o akcích na telefonních číslech: 387 002 211, 724 113 797 nebo 724 846 142.

ČERVENEC

Večerní komentované prohlídky
termíny 4., 7., 11., 14., 18., 21., 25.
(nutná rezervace)
28. 7. – Večerní pohádková zoo

SRPEN

Večerní komentované prohlídky
termíny 1., 4., 8., 11., 15., 18., 22., 25., 29.
(nutná rezervace)

ŘÍJEN

7. 10. – Den zvířat

LISTOPAD

4. 11. – Strašidelná zoo

PROSINEC

2. 12. – Putování za Mikulášem
14. 12. - 1. 1. 2018 – Vánočně nasvícená zoo
24. 12. – Štědrý den v zoo

Opice, odbornějším názvem primáty, patří mezi velkou skupinu savců obývajících zejména tropické oblasti a je známo kolem 230 druhů. Primáty charakterizuje pětiprstá chápavá končetina, prostorové vidění díky očím směřujícím dopředu a zejména rozvinutý mozek. Velkou pozornost tato skupina zasluhuje také proto, že do ní patří člověk.

Malé, zvědavé a bystré drápkaté opičky

Jak už název napovídá, drápkaté opičky se od ostatních primátů liší tím, že své malé prstíky mají místo nehtů zakončené drápkami. Ty jim pomáhají se lépe pohybovat a přidržovat na kmenech či vratkých větvích stromů, kde tráví většinu svého času, a také k získávání potravy. Drápkaté opičky patří do čeledi kosmanovití a jsou to nejmenší zástupci primátů. Bez ocasu je jejich tělo pouze 12–30 cm dlouhé a neváží více jak 1 kg. Mají hustou měkkou srst, která na těle vytváří různé chocholky, hřívy nebo vousy, a dodává tak opičkám roztomilý vzhled. Obličej je neosrstěný. Svou malou velikostí a pohybem ve stromech připomínají veverka. Vyskytují se pouze v pralesech Jižní a Střední Ameriky. V korunách stromů se živí ovocem, hmyzem, nektarem nebo mizou.

Kosman zakrslý

Jsou to tedy významní opylovači a roznašeči semen. Své území si důkladně značkují výměšky pachové žlázy, které otírají o větve a kmeny. Sdružují se do malých skupin, kde má rozhodující slovo dominantní samice, která také přivádí na svět další potomky. Zajímavostí je, že tyto drápkaté opičky rodí obvykle dvojčata. Ta jsou hned po narození osrstěná a péči o ně má na starost taťka, který je nosí na zádech. Pokud je v okolí dostatek potravy, mláďata se můžou rodit i dvakrát do roka. Starší mláďata pak pomáhají s výchovou svých mladších sourozenců.

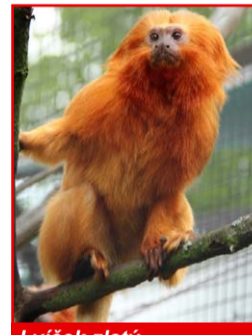
Tamarin pinčí

Tyto roztomilé opičky jsou však dnes uvedené na Červeném seznamu ohrožených druhů. Kvůli kácení pralesů a změně jejich přirozeného prostředí přicházejí o svůj domov. Pro svůj vzhled jsou také často loveny a prodávány na trzích jako domácí mazlíčci. Jako mazlíčci však nejsou moc vhodné. Drápkaté opičky jsou velmi náchylné na různé lidské nemoci. Ohrožit na životě je může i obyčejná rýma. Ke spokojenému životu potřebují dostatečný prostor, který budou sdílet s více jedinci stejného druhu, a rozmanitou potravu. Je třeba mít na paměti, že opičky jsou divoká zvířata, která se nikdy nestanou hračkou. Navíc si svůj prostor rády značkují pachovými výměškami stejně jako v přírodě. Jedná se o dlouhý závazek, protože v zajetí se můžou dožít i 16 let. K chovu je třeba získat povolení a splnit příslušná opatření.

Zoo Hluboká chová 4 druhy drápkatých opiček. Tamariná vousatého, lvička zlatého a kosmana zakrslého, které můžete pozorovat v tropickém pavilonu Matamata. A dále tamariná pinčího, který se nachází v expozici Koati. Kosman zakrslý je nejmenší opička na světě. Je jen 15 cm velký a váží kolem 100 gramů. V pavilonu Matamata se pohybují volně 2 samci – otec se synem. Největší drápkatá opička je lviček zlatý dorůstající 30cm. Má nádherně zlaté zbarvenou

Tamarin vousatý

Lviček zlatý

srst, která připomíná hřívu. Kvůli kácení pralesů a lovu byl lviček zlatý na pokraji vyhynutí. Díky záchranným programům se jeho počty v přírodě navýšily, stále však patří mezi silně ohrožený druh. V našem tropickém pavilonu Matamata můžete pozorovat 2 samice tohoto druhu. O kousek dále jsou k vidění tamariná vousatí. Těch Zoo Hluboká nyní chová 10 jedinců. V dubnu zde přibyla dvě nová mláďata. Ve výběhu tamarinů pinčích se aktuálně chová 1 pár a doufá se, že se také brzy rozmnoží.

novinky ve zkratce

V zoo se usídlil obrovský mravenec

Jeden z největších mravenců na Zemi patří mezi zbrusu nové obyvatele Zoo Hluboká. Jeho vědecké pojmenování je *Dinomyrmex gigas*, které v překladu znamená velemravenec obrovský. Pochází z jihovýchodní Asie a vojáci těchto velkých mravenců dosahují velikosti až 3 centimetrů. Náš mravenec lesní je v porovnání pouze asi 0,5 centimetru velký. Mezi jejich hlavní potravu patří medovice, sladká lepkavá tekutina, kterou produkuje jiný druh hmyzu. Jídelniček si také mohou zpestřit hmyzem, různými mršinami nebo spadlým ovocem. Tyto mravence můžete obdivovat v nové expozici Mravenci hnízdo, která bude návštěvníkům zpřístupněna na začátku letní sezony.

Vítáme na světě nová mláďata

V mnoha expozicích a výběžích mají naše zvířata plně ruce práce se svými nově narozenými mláďaty. Jeřábi popelaví se mohou pochlubit dvěma potomky. Samec si svou rodinku velmi dobře střeží a návštěvníky varuje červeným temenem hlavy a prostrkováním zobáku přes plot. Ze svých nor vylezlo 6 mláďat psouna preriového a čile k světu se má i jeden sameček kozy gírgentánské a 4 kůzlata kozy holandské. S radostí sledujeme růst dvou mláďat syce rousného a tří mláďat puštíka obecného. Pět ptáčaty se můžou pochlubit krásky červenožobé a na čtyři koťata jsou hrdí jejich rodiče kočky divoké. Nový přírůstek je i v rodině muflonů a kolpíků bílých. Všechna narozená mláďata je možné pozorovat v jejich výběžích.

K vidění je opět holub wonga

Po delší přestávce můžete u nás v zoo vidět krásného holuba wongu. Tento robustní holub žije ve východní Austrálii, má šedomodrý hřbet a bílé břicho s tmavými skvrnami. Zatím máme jen samičku, ale hledáme jí nápadníka. Tak snad se brzy dočká.

školní výpravy do zoo

Hraj si, bav se, poznávej - zoo ti v tom pomáhej!

Zpestřete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

Co to kuňká u nás v tůňkách?

Kdo žije v našich tůňkách a okolo nich? Jaký je rozdíl mezi žábou a čolkem nebo mezi žábou a pulcem? Či kvákání můžeme slyšet u našich rybníčků?
Program je určen pro MŠ a 1. stupeň ZŠ

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na www.zoohluboka.cz. Pro objednání programů můžete využít elektronický formulář nebo kontaktovat naše vzdělávací oddělení na telefonním čísle 387 00 22 12 nebo 602 390 355.